



До свого ювілею Андрій Сенишин ставить по-філософськи і з гумором. Він каже, що ювілей – це таке неофіційне “засідання”, де ювілярові випадає нагода говорити не найбільше, а найменше і при цьому нікого не критикувати... Тому редакція не стала турбувати ювіляра пропозиціями згадати в інтерв'ю роки минулі, а звернулася з цим до колег та друзів, які давно і добре знають Андрія Андрійовича.

Керівництво залізниці та президія дорожнього комітету профспілки щиро вітають голову дорожньої профспілкової організації Львівської залізниці

Андрія Андрійовича СЕНИШИНА із 60-річчям!

Понад півтора десятка років, упродовж яких Ви очолюєте дорожній комітет профспілки, своєю щоденною невтомною працею Ви стоїте на сторожі прав та інтересів трудового колективу залізниці й галузі в цілому. Ми знаємо Вас як мудрого, принципового, авторитетного керівника, який завдяки високому професіоналізму та активній життєвій позиції уміє відстояти правду та справедливість. У кожній нашій трудовій перемозі – частка Вашої праці, а разом із нею і частинка Вашої душі, яку Ви вкладаєте в кожен задум та проект, у вирішення кожної проблеми.

У цей перший осінній день прийміть наші щирі, сповнені людської шани й поваги, привітання. Бажаємо Вам міцного здоров'я, щастя, добробуту, хай доля й надалі буде прихильною до Вас, даруючи радість життя, незрадливу удачу, вірних і надійних друзів. Нехай тепло та затишок родинної оселі завжди надійно захищають Вас від життєвих негараздів. Хай Господь Бог і Матір Божа завжди допомагають Вам у всіх складних ситуаціях.

Бажаємо Вам нових здобутків, незгасної енергії та невтомності в повсякденній діяльності на благо українського народу. Нехай Ваш багатий життєвий досвід, організаторський талант, відданість справі й висока компетентність і надалі слугують покращенню добробуту залізничників, розвитку залізничного транспорту.

Начальник ДТГО “Львівська залізниця” Михайло МОСТОВИЙ:

“Андрій Сенишин має талант від Бога – уміння розуміти людей”

– Найперше і, на мою думку, найголовніше, що характеризує голову дорпрофсожу нашої залізниці Андрія Сенишина: це людина, яка народилася для спілкування й пошуку порозуміння з людьми, для організації здорової робочої атмосфери в колективі. Напевно, Бог дав йому такий талант. За його особистої участі трудовий колектив залізниці в успіхах і клопотах згуртувався у велику родину, у якій панує взаємоповага, розуміння завдань і проблем, а думка колективу в обговоренні важливих питань лягає в основу спільного пошуку шляхів їх вирішення. Хочу відзначити ще одну з багатьох позитивних рис характеру Андрія Андрійовича, яка не терпить “голоного” популізму, а проявляється виключно в об'єктивному підході до розв'язання проблем і полягає у вирішенні питань на користь колективу, виходячи з реальних фінансових можливостей залізниці. Таким чином, між адміністрацією і трудовим колективом в особі профспілки й особисто голови дорпрофсожу Андрія Сенишина за час моєї роботи на посаді начальника залізниці не виникало ніяких непорозумінь.

Ми завжди спільно вирішуємо всі нагальні питання: це і підготовка до роботи взимку, і відкриття нових об'єктів, і забезпечення людей на ремонтних роботах продуктами харчування, спецодягом, питною водою та інші соціальні питання. З ініціативи та за активної допомоги голови дорпрофсожу на Львівській залізниці створено санітарно-побутові поїзди, турні вагони для будівельників і колійників, покращено умови праці та відпочинку залізничників, що стало обов'язковою передумовою до успішного виконання поставлених завдань, а рівень культурно-масової та спортивної роботи давно перевершив галузеві рамки.

Ще одна характерна особливість – у роботі Андрія Андрійовича Сенишина нема дрібниць, які комусь іншому могли б здатися не вартими особливої уваги. Тому інтереси



усього трудового колективу для нього тожні з інтересами кожного окремого працівника. Не пригадаю такого, щоб Андрій Сенишин відмовився піти назустріч людині у якійсь проблемі чи потребі. Щопонеділка, в години прийому громадян з особистих питань, люди приходять із надією на підтримку у вирішенні різних проблем: хто – працевлаштуватися, хто – по допомогу на лікування, а в кого вдома біда сталася тощо. Ніхто з них не повертається розчарованим у своїх сподіваннях. Кожен уголос чи в душі дякує за допомогу, розуміння, корисну пораду. Цей діалог, ця співпраця не завершуються ніколи: позаду низка вирішених проблем, попереду – нові виклики, що потребуватимуть нових сил, енергії й оптимізму.

З нагоди такого прекрасного ювілею бажаю Андрію Андрійовичу міцного здоров'я. Та шість десятків літ – це лише перший сніп колосків на родючому полі життя. Це – благодатний час для активної роботи, збагаченої досвідом, на благо залізниці, її трудового колективу.

Перший заступник начальника залізниці – головний інженер залізниці Володимир КИСЕЛЬОВ:

“У спільній роботі минули літа, тож сьогодні розуміємося з півслова”



– Наша перша зустріч із Андрієм Сенишином відбулася за цікавих обставин. Було це приблизно в 1988 році – він очолював тоді оргвідділ дорпрофсожу, а моя кандидатура на той момент була в резерві на голову дорпрофсожу. Якось він прийшов до мене, щоб готувати мене на голову дорпрофсожу. Андрій Андрійович сказав, що має займатись моєю підготовкою, вчити, підготував мені завдання, пояснив, у якому ключі проводити профспілкову

роботу, виїжджаючи на підприємства тощо. Я ознайомився з усім цим, поїхав, попрацював. А тут він приходив знову й приносить наступні завдання. Щиро кажучи, у мене тоді й без профспілкової роботи було чимало клопотів – перевантаження імпорту, підготовка вагонів під іноземні вантажі. Проте довелося і вдруге взяти ці завдання. Та коли побачив Андрія Андрійовича втретє у своєму кабінеті, сказав йому: “Андрію Андрійовичу, прошу мені більше не давати навчальних завдань, бо я не буду подавати свою кандидатуру на голову дорпрофсожу. Я хочу займатись тим, чим я, власне, займаюсь. А профспілкова робота більше пасує Вам. На мою думку, Ви із нею чудово справляєтеся”. На цьому мої профспілкові “університети” завершилися. Згодом, коли Андрія Сенишина обрали головою дорпрофсожу, він зайшов до мене й ми згадали наші перші зустрічі.

Тісніше спілкуватися і співпрацювати ми почали, коли мене призначили на посаду головного інженера залізниці. А передумов

для співпраці було достатньо. Починаючи з 1996 року, на залізниці тривала інтенсивна робота – приміський вокзал, завершення будівництва церкви і філії ДІПТ у Левандівці. Якщо будівництво церкви та філії вже завершувалося, то приміський вокзал почали з нуля. Це був надзвичайно великий об'єм робіт, який треба було виконати за короткий термін, і темпи робіт були такі, що ми не рахувалися з понаднормовими, нічними, вихідними чи святковими годинами й днями. Було визначено термін – до 25 грудня ми повинні завершити роботу. Працювати доводилося в складних умовах пізньої осені та початку зими. В один з таких днів близько опівночі я був на приміському вокзалі: дощ, холод, а люди працюють. Думаю, було б добре зігріти людей хоч би гарячим чаєм із піржками. Телефоную Андрію Андрійовичу і запитую:

– Як ми можемо хоч трохи зігріти людей, які зараз працюють?

Вже через півгодини примчала машина, привезла чай і піржки. Тоді я зрозумів, що в співпраці

з головою дорпрофсожу можна вирішувати будь-які питання.

Так і всі подальші будови – електрифікація в напрямку Підволочиська, Чернівецький, Івано-Франківський вокзали – зводилися за нашої тісної співпраці: я відповідав за технічну частину, а він – за побутову. І хочу сказати, що жодного разу Андрій Андрійович не підвів. Тому я вдячний долі, що на професійному шляху вона звела мене із таким відповідальним профспілковим керівником, який за будь-яких, навіть найскладніших, обставин завжди підставить плече і своєчасно, чітко та якісно зробить свою роботу. У спільній роботі минали літа й сьогодні можу з упевненістю сказати, що розуміємося ми з Андрієм Андрійовичем із півслова.

Ще хочу розповісти про Андрія Сенишина, як про людину з невичерпним джерелом нових ідей і задумів. Кожна трудова перемога залізничників – це свято не лише для трудового колективу магістралі, а й для усіх громадян того чи іншого регіону, для яких залізниця працює. Тому важливо після завершення масштабної роботи гідно подякувати

залізничникам, розважити їх. На щастя, минули ті часи, коли усе зводилося до перерізання стрічки та гучних промов. З ініціативи голови дорпрофсожу, тепер кожне свято за участю залізничників відбувається неординарно, цікаво, із місцевим колоритом та звичаями. Це надзвичайно приємно відзначити.

А ще Андрій Андрійович володіє унікальним потягом до пізнання нового. Особливо щодо досвіду з покращення умов праці й рівня життя залізничників країн Західної Європи й світу в цілому. Багато з цієї інформації, яку надає Андрій Сенишин, є слушною до запровадження на залізницях України.

У цьому плані не без гумору хочу відзначити, що якщо взяти сьогодні глобус земної кулі, то на ньому можна відзначити лише кілька білих цяток у тих місцях, де ще не був Андрій Андрійович. Тож хочу йому побажати міцного здоров'я та наснаги для того, щоб і ці білі цятки зникли з глобуса нашої планети, а залізниця отримала натомість максимум корисної інформації й почала за допомогою профспілки впроваджувати її у власну практику.